

Saamhorigheid en solidariteit, vergeten begrippen

Saamhorigheid, solidariteit, begrippen die iets uitstralen van weleer, naoorlogse begrippen zelfs. Samen opbouwen na grote beroering, onmacht en overrompeling. Begrippen die in de jaren daarna tot nu blijken te zijn vervaagd door de hang en drang naar individualiteit en zelfontplooiing.

Samen optrekken om iets wezenlijks te willen veranderen. Het beeld van de groots opgezette demonstratie tegen de neutronenbom springt op in mijn geheugen. Samen met mijn toen nog kleine oudste zoon op mijn schouders, met tienduizenden mensen, massaal opkomend in Den Haag voor deze onzinnigheid van bewapening. Een diep innerlijk gevoel van samen oplopen tegen iets wat echt niet kon, zeker niet in onze eigen achtertuin, zoals we dat met leuzen riepen.

Er is meer kou ontstaan onder deze begrippen van samenheid. Eigenbelang eerst, dan een tijdje niets... Ja, we twitteren en facebooken momenteel wel of staan op linkedin! We doneren voor collectes en hebben vele meningen over dit en dat en de politiek en zo. Maar hoe heet de buurman eigenlijk en die daarnaast?

Samenleving in delen opgetekend. Verstaanbaarheid, hoezo? Begrip waarvoor? Onnadenkende volgzaamheid in plaats van opstaan voor wat werkelijk van ons gevraagd wordt! Vragen we ons af: 'Wat vraagt deze tijd van mij, van ons als enkelingen? Willen we de veranderingen die nodig zijn in deze tijd ook werkelijk van een andere duurzame inhoud voorzien?'

Ja, we voelen wel dat het anders moet, dat we zo niet door kunnen gaan met ons milieu, de gasboringen, de grondverzakkingen, onze rivieren, onze smog boven de grote steden, ons eetpatroon en de verdeling van voedsel over de wereld. Maar naar wie en wat luisteren we? Wie zijn toch onze leiders? De publieke opinie? De kranten en TV? Wie zijn we zelf? Bewust van wat? Spiritueel, en wat zegt dat dan?

Kanker, hartinfarcten, reumatische aandoeningen, depressies, burn-outs, discriminatie en bejegening van andersdenkenden, medische en farmaceutische machtsverschuivingen, eenzijdige nadelige economische benadering van ons welbevinden. Toenemende en langdurige werkloosheid, voedselbanken, onderwijs gekoppeld aan IQ-testresultaten. Waartoe voelen we ons nog echt opgeroepen, verbonden? Zijn we nog wel bereid om saamhorig en solidair op te staan?

Meningen te over, maar waar blijven de voorstellen? Waar lopen jij en ik warm voor vanuit ons eigen hart ingegeven? Laten we het liever over aan de ander die al evenzo liever achter in zijn tuin zit met een mobieltje op schoot om zijn volgende tweet te plaatsen? Cynisch, warm of koud? Aangesproken, nou nee. Kan het ook anders? Heeft het nog wel zin om iets van onszelf te laten zien of

Kan het ook anders?

te laten horen terwijl alles al afgeregeld is voor ons? Hadden we o.a. complementaire middelen, w.o. homeopathische, ter beschikking als alternatief voor onze gezondheid, wordt het ons middels zware lobby's bij wetgeving verboden, ja zelfs strafbaar om de werking op het etiket te plaatsen? Waanzin, indoctrinatie, eenzijdige en economische belangen eerst? Waarom reageren wij als 'patiënten' hier niet massaal op? Waarom laten we dit gebeuren?

Wil ik nog wel meedoen, me aanpassen of juist niet? Hoe kan ik mijn hart nog laten spreken? Het is zoveel waartoe ik uitsta! Mag het een onse minder zijn?

INSPIRATIE

Verzadiging

Lieve mens,
er is niet alleen veel gaande in en om u,
maar evenzo wordt u geconfronteerd
met een oplopende werkelijkheid
van verzadiging.

Velen onder u ervaren
de grenzen van opgelopen drukte
en volheid van hun bestaan.

Velen verliezen zich in nóg meer,
zowel in immateriële –
als in materiële zaken.

Velen beseffen niet
dat de werkelijkheid een ander besef vraagt,
een ommekeer in
waartoe zij zich dienen te verhouden.

Want zie,
daar waar verzadiging de boventoon blijft
voeren,
zo zal voorbij worden gegaan
aan het natuurlijke
van wat u nodig heeft.

Zó zal voorbij worden gegaan
aan het belang van de gemeenschap.

Keer daarom uw patronen
waarin een té
u niet meer goed doet.

Laat u anders raken dan voorheen
en bezie uw functioneren tegen het licht
van wezenlijke anders gerichtheid.

Opdat u mede veroorzaker kan zijn
van het slechten van de overmaat
der consumptie, eigenbelang
en immateriële ongenoegens.

*Zo zijt het gezegd,
in liefde.*

Beste mensen, al deze woorden en gedachten schieten als flitsen door mijn hoofd bij deze begrippen van saamhorigheid en solidariteit. Situaties, beelden die hiermee samenhangen van overmacht, afkeuring, zinloosheid, belangenverstrengelingen, onzuiverheden en onverschilligheid raken mijn emoties. Als ik niet oppas verlies ik mezelf er nog in. Kent u dat gevoel?

Kan het ook anders?

Wat is wijsheid, hoe kan ik me anders dan voorheen verhouden tot dat wat gaande is? Wat wordt er van mij en u in deze tijd werkelijk gevraagd?

Een uitdagende tekst broeder Jules, niet zo van je gewend!
Wat en hoe ga jij het anders doen?

Saamhorigheid en solidariteit anno 2014 en daarna, vraagt mijns inziens van ons, dat ik, wij allen, ons dienen te realiseren dat we waarachtig niet zonder elkaar kunnen. Sterker nog: dat de tijd is aangebroken om anders dan voorheen elkaar te ontmoeten, vanuit ieder zijn en haar waarachtige eigenheid. Dat wij ons niet meer dienen en hoeven te verschuilen achter de ander, maar juist onszelf, in die wie we zijn, naar voren dienen te plaatsen, voorbij de verwachtingen en aanpassingen. Onze individualiteit en het eigen belang willen overstijgen ten behoeve van het gemeenschappelijke. Waarbij de eigen meningen wel tellen, maar immer een onderdeel vormen van het gemeenschappelijke. Een samengaan van wat een ieder wenselijk acht tegen het licht van zuivere gemeenschapszin.

Een weg te gaan, waarin ook de onstoffelijke wereld nauw betrokken wordt om waarachtige wijsheid toe te laten voegen in het midden van ons samenzijn. Een bewuste keus om vanuit eenheid te denken en te handelen i.p.v. enkel het eigene centraal te stellen. Mededogen en passie tonen, tegelijkertijd. Elkaar op een natuurlijke en zuivere manier bevestigen in plaats van af te vallen of te ontkennen. Te steunen waar de eigen verantwoordelijkheid werkelijk niet meer gedragen kan worden.

Ik zie dit voor mezelf als een opdracht die te doen is, wanneer ik daar ook werkelijk voor opensta, ervoor kies en dát doe wat in de maat van wie ik nu ben haalbaar is.

Als je meedoet ben je van harte welkom!

Bijzonder is nog te noemen dat ik tijdens onze vakantie in januari dit jaar inspiraties heb ontvangen over het thema: 'Hoe de mens zich kan, dient te verhouden tot wat gaande is in deze tijd'. Ik ben nu bezig dit in een boekje te verwerken, waarna ik een aantal bijeenkomsten zal organiseren om samen met geïnteresseerden deze inspiraties eigen te maken en te vertalen naar de eigen bevoelde opdracht (zie activiteitenprogramma).

Hierbij treft u een passende inspiratie die ik mocht ontvangen.

Door:
Jules van der Veldt

